

“Nu, eble ne,” Alicio respondis per paciga tono, “sed ne koleriĝu. Malgraŭ ĉio, mi tre ŝatus montri al vi nian katon *Dajna*; vi nepre ekamus la katojn, se nur vi povus vidi *ŝin*. Ŝi estas la plej kara dorlotaĵo en tuta la mondo.”— Alicio malvigle sencele naĝetis dum ŝi parolis— “kaj tiel komforte ŝi murmuris apud la fajro lekante la piedojn kaj viŝante la vizaĝon; ankaŭ tiel bela molaĵo por dorloti sur la genuoj, ankaŭ tiel lerta muskaptisto — ho, pardonu” denove ekkriis Alicio, ĉar la Muso elstarigis erinace la tutan felon; sekve ŝi estis certa ke ĝi tre profunde ofendiĝis, kaj ŝi rapidis aldoni: “Se estas al vi malagrabla, ni ne plu parolu pri *Dajna*.”

“*Ni* ne plu!” ekkriis la Muso, kiu tremis ĝis la lasta vostharo. “Ĉu vi imagas ke *mi* volus preparoli tian temon? Ĉiam nia familio malamis la katojn kaj nun malamas, malamindaj malĝentilaj bestoj! Estonte vi jam neniam aŭdigu antaŭ mi eĉ la nomon kato!”

“Tion mi promesas tre volonte,” diris Alicio, kaj dume klopodis trovi alian paroltemon. “Ĉu vi . . . ĉu vi ŝatas . . . la hundojn?”

La Muso ne respondis. Sekve Alicio avide daŭrigis:—

“Proksime de nia domo loĝas bela, ĉarma, hundeto, kiun mi tre ŝatus ke vi vidu. Ĝi estas malgranda, helokula rathundo kun longa bukla brunhararo. Ĝi kapablas realporti la aĵojn

forĵetitajn; ĝi petas manĝaĵon vosto, kaj havas aliajn ĉiuspecajn mi ne povas memori eĉ la duon apartenas al iu farmisto kiu diris kapabloj ĝi valoras mil spesmilojn

Li certigas ke ĝi mortigas ĉiujn . . . Ho, ve! ve! Denove mi ofendiĝis! la Muso naĝas for, for per ĉi tiu rapideco ke li faras irante tra la plaŭdbruon.

Ŝi realvokis ĝin per sia plej dolca kara Muso, revenu! mi petegas nek hundojn ni preparolos, se al mi. Aŭdinte tion, la Muso turnis sin reen renaĝis al ŝi. Ĝia vizaĝo estis kolero, pensis en si Alicio), kaj tremanta voĉo ĝi diris: “Ni naĝas kaj poste mi rakontos al vi mian komprenigi pro kio mi malamas hundojn.” Kaj certe estus malprokrasti la elnaĝon, ĉar en la enfalis tiom da birdoj kaj bestoj kiuj premi sin reciproke. Jen Anas Dodo, jen Loro kun Agleto, jen strangajoj, birdbestoj kaj bestbestoj naĝis Alicio; post ŝi sekvis la tutan Post kelka tempo ĉiuj atingis la staris kune sur la tero, tre mals